

Memorial Spadino

I slutten av mars dro jeg fra Tolfa til Val d'Aosta for å være med på treff

TEKST & FOTO: DAG D. DUCKERT

Tolfa er en fjellandsby i 500 meters høyde, ca. 25 kilometer innenfor Civitavecchia, noen mil nord for Roma, hvor min kone Aud og jeg bor om vinteren. Her lever vi det glade pensjonistliv fra oktober til påske.

Det var lenge usikkert om jeg kunne komme av gårde. Hjullagrene bak på min gamle BMW R80/7 var defekte. Jeg hadde tenkt å reise torsdag den 30. mars, men delene ble liggende i Roma i over en uke og kom til verkstedet i Santa Marinella først denne dagen. Mekanikeren fikk den imidlertid klar til avreise, så fredag 31. mars dro jeg av gårde.

Reisen var på 700 km, så autostrada var eneste mulighet om jeg skulle nå frem i tide. Dette er dyrt. Ikke er det særlig trivelig heller. Særlig ikke med min gamle BMW med liten vindskjerm. Bortsett fra en times tid med regn ved Genova hadde jeg imidlertid nydelig vær, så jeg kom frem til Courmayeur i Aostadalen i god behold. Langs motorveien traff jeg først tre som kjørte i følge og deretter to til som også skulle til treffet. Jeg skulle møte Riccardo Forte, president i Coordinamento Motociclisti, som er NMCUs søsterorganisasjon i Italia. Da jeg kom til hans hotell for å spise cena med ham - cena er middag kl. 8 om kvelden - viste det seg at motorsyklisterne jeg hadde møtt tidligere på dagen også var der. De var gode

venner av Riccardo. Over et fremragende måltid gikk motorsykelpratene livlig.

Dagen etter var det treff. Det heter "Memorial Spadino" og har en spesiell forhistorie. 24. mars 1999 var det en stor ulykke i Monte Bianco tunnelen, i Norge bedre kjent som Mont Blanc, der 39 mennesker omkom i flammehavet. En mann som hette Pierlucio Tinazzi jobbet med vedlikehold i tunnelen. I jobben brukte han motorsykel. Da han hørte at det fremdeles var levende mennesker der inne tok han motorsykkelen og kjørte inn to eller tre ganger og kom ut igjen med mennesker han reddet fra døden. Siste gang han kjørte inn omkom han selv,

Artikkelforfatter Dag Duckert bor i Italia fra oktober til mars/april

"Memorial Spadino" ble overrasket av et plutselig snøvær

sammen med en lastebilsjåfør han skulle redde, også han en ivrig motorsyklist. Pierlucio var 30 år gammel og ble kalt "Spadino" - den lille spaden, fordi han var så lang og tynn.

Treffet arrangeres av Coordinamnteo Motociclisti i mars hvert år, til minne om Pierlucio Tinazzi heroiske innsats. Samtidig er det tilegnet motorsyklisters sikkerhet. I år var det flere hundre motorsyklister som kom til Val d'Aosta for å delta på treffet. Før treffet spiste vi pranzo, som er middag kl. 13. Deretter samlet vi oss i landsbyen Morgex hvor Spadino bodde. Vi kjørte til tunnelåpningen som ligger i 1.500 meters høyde. Her ble det holdt en minnestund med deltagelse også av franske motorsykelklubber.

Det var mange hundre motorsykler med da prosesjonen startet, men etter hvert ble det tynnere i rekkene. Da vi spiste begynte det å regne og dette holdt ved under hele arrangementet. Etter hvert som vi klatret oppover mot tunnelåpningen gikk regnet over i snø. Det var derfor bare rundt

En hyggelig middag sammen med Riccardo Forte (i midten) og hans venner

300 motorsyklister som kjørte helt opp. På grunn av været ble arrangementet flyttet inn i en hall ved siden av tunnelinngangen. Riccardo fortalte at de to foregående årene hadde mellom 1000 og 1500 motorsykler deltatt. Heldigvis la ikke snøen seg på veien, så det gikk greit å komme ned igjen de bratte bakkene etterpå. Etter en bedre middag sammen med Riccardo og hans venner dro jeg tilbake til mitt eget hotell.

Søndag morgen våknet jeg til strålende solskinn. Monte Bianco skinte som et eventyrslott der det stengte dalen i ny snøprakt. Selv om det var kaldt etter nattefrosten la jeg trøstig av gårde mot St. Pietro in Casale, nær Bologna, som var neste mål. Det

Mange av deltagerne hadde en stille stund ved minnesmerket over tunnelkatastrofen ved Mont Blanc

Mont Blanc, eller Monte Bianco som det heter på italiensk, viste seg fra sin aller vakreste side etter snøværet dagen før

var ikke is på veien og utover formiddagen ble det nesten norsk sommertemperatur, noe som det ofte er på denne tiden av året, særlig nede i lavlandet. Val d'Aosta er lang og vakker, med snødekte fjell på alle kanter. Jeg hadde lovt meg selv å ikke kjøre autostrada på resten av turen, et løfte jeg også holdt. Riksveien gjennom dalen er ganske god. Dette er den gamle hovedveien til passene mot Frankrike og Sveits. Det er flere fjellpass som fører over til disse landene, i tillegg til tunnelen.

Ved Ivrea kom jeg ut av dalen og ut på Po-sletten, et helt annet og flattere landskap. Jeg holdt et stykke sør for Milano og kom forbi Cremona, den kjente fiolinbyen. Et stykke sør for Cremona ligger også Parma, med sin berømte parmaskinke og parmesanost. Jeg kjørte imidlertid litt lenger nord, mot Mantova, hvoretter jeg på småveier navigerte meg frem til St. Pietro in Casale, hvor jeg skulle overnatte hos våre gode venner, Lorena Grandi og Moreno Zagati, som også er ivrige motorsyklister.

Mandag kjørte jeg til Brescia for å besøke Silverplast, et firma som produserer MC-vennlig

plastbeskyttelse for rekkverksstolper. Jeg fikk rådet å kjøre hovedveien mot Mantova, men det skulle jeg ikke gjort. Det var svært tett trafikk, med få forbikjøringsmuligheter, selv for motorsyklister. Veien gikk gjennom en uhorvelig rad med landsbyer og småbyer. Dette er litt frustrerende når du har et avtalt møte å rekke. Jeg kom imidlertid fram og etter å ha fått presentert produktene, og fått med meg noen vareprøver som skulle leveres til NMCU, valgte jeg roligere sideveier tilbake og hadde en fin tur.

Etter nok en overnatting hos Lorena og Moreno kjørte jeg tilbake til Tolfa. Ved siden av autostrada A1 går det også roligere veier over Apeninene. En flott tur. Da jeg kom ut i Toscanas vennlige åslandskap følte jeg meg nesten hjemme igjen. Turen gikk via Siena, en vakker by med et særpreg og storslagent rundt torv - Campo - hvor ifølge reisehåndbøkene verdens mest fargerike hesteveddeløp holdes. På turen gjennom Chianti (uttales kianti) var jeg hele tiden omgitt av syprer og pinjer, som avløste vingårder og olivenlunder. Ut på kvelden kom jeg frem til Tolfa, vel fornøyd etter en flott motorsykelkultur på 2000 km.

Det vakre Toscana. I bakgrunnen ser vi Firenze.